

Rapport

Datum: 27 februari 2007
Rapportnummer: 2007/039

Klacht

Verzoekster klaagt over de wijze waarop het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek de aanrijding op 12 juli 2003, waarbij zij en haar man betrokken waren, heeft afgehandeld. Concreet klaagt verzoekster erover dat het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek:

althans de betrokken verbalisant op 12 juli 2003 bij de afhandeling van de aanrijding heeft meegedeeld dat zij geen schuld had omdat zij van achteren was aangereden, maar haar in het proces-verbaal van 12 juli 2003 vervolgens als verdachte heeft aangemerkt en heeft gesteld haar de cautie te hebben gegeven;

althans het Bureau Interne Zaken een ondeugdelijk onderzoek heeft uitgevoerd naar de feitelijke toedracht;

geen maatregelen heeft genomen om tot een correcte wijze van ongevallen-analyse te komen nu er genoeg reden was om aan te nemen dat de tot dan toe uitgevoerde berekeningen niet juist waren;

op 23 januari 2004 het betwiste proces-verbaal heeft gestuurd aan de officier van justitie, hoewel niet kon worden vastgesteld of wel of geen cautie was gegeven;

het betwiste proces-verbaal op 23 januari 2004 aan de officier van justitie heeft gestuurd nog voordat het onderzoek naar de klacht was afgerond, gelet op de brieven van 9 februari 2004 en 11 mei 2004 van het regionale politiekorps;

haar een contactpersoon in het kader van de afhandeling van de aanrijding heeft toegewezen, die haar vervolgens echter te kennen gaf geen informatie te willen geven vanwege privacyredenen;

geen verklaring heeft gegeven naar aanleiding van haar vraag waarom de door haar beklagde verbalisant zelf bij het onderzoek naar het proces-verbaal werd betrokken;

de door haar man ten behoeve van het onderzoek van het Bureau Interne Zaken en op verzoek van het Bureau Interne Zaken opgestelde verklaring buiten genoemd onderzoek heeft gehouden;

haar nog steeds als verdachte van het niet-voorrang verlenen heeft aangemerkt in de politiedossiers.

haar in de behandeling van haar klacht onheus heeft bejegend nu haar het verwijt wordt gemaakt dat er, omdat zij geen onderhoud wilde met de politie "een volstrekt onnodige polarisatie is ontstaan die alleen geleid heeft tot een buitenproportionele papierproductie en verharding van standpunten";

Beoordeling

Algemeen

1. Op 12 juli 2003 waren verzoekster en haar echtgenoot betrokken bij een aanrijding. Verzoekster reed een voorrangsweg op en werd net over de kruising van achteren aangereden. Naar aanleiding van deze aanrijding kwam politieambtenaar K. ter plaatse. Op verzoek van K. deed Ka. ter plaatse een onderzoek naar de vermoedelijke toedracht van de aanrijding. Volgens verzoekster zou K. hebben gezegd dat de aanrijding niet aan haar schuld te wijten was omdat haar auto van achteren was aangereden. Verzoekster stelde dat K. alleen een verklaring van haar heeft opgenomen, omdat een verklaring van haar echtgenoot hetzelfde zou zijn als haar verklaring en volgens K. dus niet nodig was.

2. Verzoekster ontving op 13 augustus 2003 een op 12 juli 2003 door K. opgemaakt proces-verbaal, met het verzoek dit proces-verbaal te lezen en te ondertekenen. Hierin stond vermeld dat zij na de aanrijding door K. als verdachte was aangemerkt, dat haar was meegedeeld van welk strafbaar feit zij werd verdacht en dat zij na het geven van de cautie een verklaring had afgelegd.

3. In haar brief van 14 augustus 2003 aan betrokken ambtenaar K. liet verzoekster weten dat zij niet akkoord ging met de inhoud van het proces-verbaal en met de procedure die uit het proces-verbaal volgde.

Verzoekster stelde in haar brief dat K. haar niet had meegedeeld dat zij verdacht werd van een strafbaar feit en dat hij haar evenmin de cautie had gegeven. Het door verzoekster ter plaatse getekende verslag in het notitieboekje van K. bevatte deze passage evenmin, aldus verzoekster. Verder stelde verzoekster dat K. ter plaatse tegen haar en haar echtgenoot had gezegd: "uw schuld kan het al helemaal niet zijn, want u bent van achteren aangereden."

Verzoekster verzocht K. haar te berichten waarom zij thans als verdachte was aangemerkt. Voorts verzocht verzoekster om toezending van het gehele dossier, inclusief de foto's, metingen en berekeningen van de technische recherche.

4. Bij brief van 22 augustus 2003 aan de korpschef deed verzoekster verslag van hetgeen er met betrekking tot de aanrijding was gebeurd. Voorts gaf verzoekster aan dat zij die ochtend K. had gebeld, omdat hij niet op haar brief had gereageerd. Volgens verzoekster had K. haar meegedeeld dat hij haar op 12 juli 2003 niet als verdachte had aangemerkt en dat hij haar evenmin had meegedeeld welk strafbaar feit het betrof, omdat hem de toedracht van de aanrijding niet duidelijk was geweest. Tijdens dat telefoongesprek bleef K. erbij dat verzoekster wel na het geven van de cautie was gehoord, hetgeen verzoekster ten stelligste betwist. Verzoekster gaf in haar brief aan dat het standpunt van K. niet logisch is; waarom was haar de cautie gegeven terwijl ze op 12 juli 2003 niet als verdachte

was aangemerkt?

Vervolgens gaf verzoekster aan dat zij van K. had vernomen dat hij het technisch rapport op 21 augustus 2003 had ontvangen. Verzoekster stelde dat het vreemd was dat er voorafgaand aan het technisch rapport conclusies waren getrokken ten aanzien van de schuldvraag, terwijl er geen getuigen waren. Verzoekster had van K. begrepen dat zowel de bestuurder van de tegenpartij als zij verdacht waren omdat de toedracht nog niet vast stond.

Verzoekster verzocht de korpschef onderzoek te doen naar de gevolgde procedure. Voorts wilde verzoekster zich beklagen over het feit dat een ambtsedig proces-verbaal was opgemaakt dat niet met het voorval overeenkomt (zoals volgens verzoekster ook door K. deels was erkend).

Vervolgens stelde verzoekster de vraag op basis van welke informatie de politie haar als hoofdschuldige had aangemerkt (dit had zij van haar verzekeringsmaatschappij vernomen), terwijl het technisch rapport pas op 21 augustus 2003 was binnengekomen.

5. In haar brief van 15 september 2003 deelde de korpschef verzoekster mee dat zij het Bureau Integriteit opdracht had gegeven om een nader onderzoek te doen naar de gang van zaken omtrent het opgemaakte proces-verbaal van verhoor. Het onderzoek naar de toedracht van de aanrijding zou plaatsvinden door de dienst operationele ondersteuning van de regiopolitie Gooi en Vechtstreek, waarbij hoofdinspecteur He. voor verzoekster zou optreden als contactpersoon, aldus de korpschef.

6. Tijdens het gehoor door een medewerker van het Bureau Integriteit op 2 oktober 2003 verklaarde K. onder meer dat hij op 12 juli 2003 verzoeksters verklaring heeft opgenomen en dat hij haar toen heeft verteld dat de toedracht van de aanrijding hem op dat moment nog niet duidelijk was en hij het onderzoek van de technische ongevallendienst wilde afwachten. K. heeft gesteld dat hij verzoekster duidelijk heeft verteld dat hij een verklaring van haar opnam en dat zij geen antwoord hoefde te geven op zijn vragen. K. heeft verklaard dat hij er voor 100% zeker van was dat hij verzoekster de cautie had gegeven.

7. Verzoekster liet de korpschef bij brief van 2 november 2003 weten dat haar echtgenoot diverse malen telefonisch contact had opgenomen met He., maar dat He. hem om privacyredenen geen mededelingen wilde doen over het onderzoek. Wel had verzoeksters echtgenoot begrepen dat het onderzoek nog die week zou worden afgerond.

Verzoekster stelde dat zij dan ook verbaasd was toen haar echtgenoot op 31 oktober 2003 een uitnodiging ontving met het verzoek om op 12 november a.s. bij betrokken politieambtenaar K. een verklaring af te leggen over de toedracht van de aanrijding. Volgens verzoekster was deze brief ook ondertekend door K., terwijl verzoekster in haar brief van 22 augustus 2003 vragen had gesteld over het door K. opgemaakte

proces-verbaal en de gevolgde procedure.

Verzoekster stelde dat zij de beoordeling van de toedracht niet los kon zien van de gevolgde procedure en andersom. Zij vroeg of ze uit de uitnodiging moest afleiden dat K. als onderzoeker actief betrokken was bij het door de korpschef toegezegde onderzoek naar de toedracht van de aanrijding c.q. de gevolgde procedure. Verzoekster gaf in haar brief aan dat ze graag eerst zou willen weten welke onderzoeksprocedure gevolgd wordt.

8. Bij brief van 17 november 2003 nodigde inspecteur van politie H. van Bureau Integriteit verzoekster uit om in het kader van het onderzoek naar de omstandigheden waaronder verzoeksters verklaring is opgenomen (wel/geen cautie) contact met hem op te nemen voor het maken van een afspraak, om de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot op te nemen.

9. In afwachting van het antwoord van de korpschef op haar brief van 2 november 2003 en ter bespoediging van het onderzoek van Bureau Integriteit zond verzoekster H. haar schriftelijke verklaring bij brief van 23 november 2003.

10. In haar brief van 1 december 2003 deelde de korpschef verzoekster mee dat het onderzoek naar de aanrijding door de dienst operationele ondersteuning nog niet was afgerond. De korpschef liet weten dat de uitkomst van het technisch onderzoek niet aan haar kon worden meegedeeld omdat op alle processen-verbaal, rapporten en mutaties die waren opgemaakt de Wet Politiregisters van toepassing was en het ingevolge deze wet niet is toegestaan die informatie aan verzoekster te verstrekken.

In het kader van het integriteitsonderzoek verzocht de korpschef verzoekster contact op te nemen met H. om een afspraak te maken voor het afleggen van een verklaring.

11. Bij brief van 1 december 2003 stuurde verzoeksters echtgenoot zijn schriftelijke verklaring aan H., waarin hij onder meer heeft gesteld dat K. na de aanrijding tegen hem had gezegd "uw schuld kan het niet zijn want u bent met grote snelheid van achteren aangereden".

12. H. liet verzoeksters echtgenoot bij brief van 5 december 2003 weten dat hij zijn verklaring met betrekking tot de aanrijding had ontvangen en dat deze verklaring ter verdere behandeling was doorgestuurd naar de dienst operationele ondersteuning, die de aanrijding in behandeling had.

13. Verzoekster en haar echtgenoot lieten H. bij brief van 7 december 2003 weten dat zij ervoor hadden gekozen hun schriftelijke verklaringen naar hem te sturen, en dat het niet de bedoeling was geweest dat de verklaring van verzoeksters echtgenoot naar de dienst operationele ondersteuning zou worden doorgestuurd.

14. In een proces-verbaal van 21 december 2003 gaf politieambtenaar A. aan dat hij verzoeksters echtgenoot op 13 november 2003 telefonisch had benaderd om een afspraak te maken voor een verhoor, maar dat verzoeksters echtgenoot heeft verklaard af te zien van een verhoor omdat hij ontevreden was over de afwikkeling van deze zaak.

15. Bij brief van 8 januari 2004 liet de korpschef verzoekster weten dat verzoekster driemaal was uitgenodigd om een afspraak met H. te maken voor het afleggen van een verklaring (tweemaal schriftelijk en eenmaal telefonisch), maar dat verzoekster en haar echtgenoot ervoor hadden gekozen een schriftelijke verklaring aan H. toe te sturen. De korpschef stelde dat de verklaring van verzoeksters echtgenoot niet de cautie maar de aanrijding betrof en om die reden was doorgestuurd naar de dienst operationele ondersteuning.

De korpschef verzocht verzoekster ten laatste male om contact op te nemen met H. om een afspraak te maken voor het afleggen van een verklaring omtrent de feitelijke omstandigheden waaronder verzoeksters verklaring tijdens de behandeling van de aanrijding was opgenomen. Wanneer verzoekster hieraan niet zou voldoen, zou de korpschef het oriënterend onderzoek afsluiten.

16. In haar brief van 9 februari 2004 deelde de korpschef verzoekster mee dat het onderzoek naar het opmaken van het ambtsedig proces-verbaal door K. was afgerond. De korpschef stelde dat zij verzoekster geen duidelijkheid kon verschaffen of K. verzoekster wel of niet de cautie had gegeven. Het feit dat verzoekster niet was ingegaan op de uitnodigingen om bij Bureau Integriteit een verklaring af te leggen, droeg mede bij tot deze eindconclusie, aldus de korpschef.

Voorts deelde de korpschef mee dat het opgemaakte proces-verbaal inmiddels was ingezonden naar het arrondissementsparket te Amsterdam, zodat het proces-verbaal onder het regime van de Justitiële Documentatie viel. De verstrekking van informatie uit dit proces-verbaal valt onder de verantwoordelijkheid van de officier van justitie, aldus de korpschef.

Vervolgens stelde de korpschef dat nadat verzoeksters echtgenoot bezwaar had gemaakt tegen het feit dat hij door verbalisant K. werd uitgenodigd om als getuige te worden verhoord, er voor was gekozen om de verdere afhandeling van de aanrijding in handen te geven van inspecteur M.

17. In aansluiting op haar brief van 9 februari 2004 berichtte de korpschef verzoekster bij brief van 11 mei 2004 dat verbalisant K. had erkend dat hij verzoekster voorafgaand aan het verhoor niet als verdachte had aangemerkt en ook niet had meegedeeld van welk strafbaar feit verzoekster werd verdacht. Daartoe wilde K. eerst de uitslag van de verkeersongevallenanalyse afwachten. Dat toch in het conceptproces-verbaal van verhoor de zinsnede is opgenomen "Nadat de verdachte meegedeeld werd waarvan zij werd

verdacht ..." is te wijten aan het geautomatiseerde bedrijfsprocessensysteem BPS. Volgens de korpschef is deze zinsnede standaard voorgeprogrammeerd en door de verbalisant niet te wijzigen. In het latere loopproces-verbaal heeft K. deze zinsnede dan ook weggelaten, aldus de korpschef. Wel heeft K. in het originele loopproces-verbaal opgenomen dat hij verzoekster mondeling heeft meegedeeld dat zij niet tot antwoorden was verplicht. K. heeft verklaard zeker te weten dat hij tegen verzoekster heeft gezegd dat zij geen antwoord hoefde te geven op zijn vragen.

De korpschef constateerde verder tot haar spijt dat de lezingen van K. en van verzoekster lijnrecht tegenover elkaar staan. Nu verzoekster niet bereid was om haar lezing van de feiten mondeling toe te lichten, was er geen sprake van hoor en wederhoor, hetgeen de korpschef zeer belangrijk achtte omdat dit de gelegenheid biedt te ontdekken waar de weergaven van de feitelijke gebeurtenissen uiteen gaan lopen. Ten aanzien van K. constateerde de korpschef dat hij een politieambtenaar van onbesproken gedrag is en iemand die doorgaans goed functioneert. Bovendien heeft K. op ambtseed verklaard dat hij verzoekster de cautie heeft gegeven.

De korpschef deelde mee dat zij gelet op deze constatering geen enkele reden had om te twifelen aan de lezing van K. Gelet op het feit dat er geen hoor en wederhoor heeft kunnen plaatsvinden, kon de korpschef niet anders dan zich onthouden van het geven van een oordeel over verzoeksters bewering ten aanzien van het niet geven van de cautie.

De korpschef merkte nog op dat zij het zeer betreurenswaardig vond dat verzoekster niet bereid was geweest tot een gesprek te komen, waardoor er geen kans is geweest de relatie tussen verzoekster en de politie enigszins te herstellen en mogelijk te komen tot een voor beide partijen acceptabele uitkomst. Volgens de korpschef is daarmee over het incident een volstrekt onnodige polarisatie ontstaan, die heeft geleid tot een buitenproportionele papierproductie en tot verharding van standpunten.

Ten aanzien van de behandeling van de aanrijding was de korpschef van mening dat hiermee direct een andere medewerker belast had moeten worden.

Met betrekking tot het insturen van de registratieset, waarin staat dat verzoekster op de kruising geen voorrang had verleend, deelde de korpschef verzoekster mee dat K. de registratieset op 18 juli 2003 heeft ingestuurd en dat hij op dat moment al wel mondeling de uitkomst van de ongevalanalyse had gekregen (de verkeersongevalanalyse werd op 29 juli 2003 afgesloten). Op grond van het mondelinge verslag heeft K. de toedracht geformuleerd zoals verwoord in de registratieset.

18. In opdracht van de Goudse Verzekeringen (de verzekeringsmaatschappij van verzoekster) bracht beëdigd ongevallendeskundige X op 19 juni 2004 een rapport uit. Volgens X was de snelheidsberekening die de politie had gemaakt niet volledig en gebaseerd op (te) lage c.q. verkeerde uitgangspunten, waardoor de resultaten geen

correct beeld gaven van de werkelijke snelheid die de Honda (verzoeksters tegenpartij) had gereden. Volgens X had de tegenpartij niet adequaat gereageerd op de ontstane situatie en zou hij in staat zijn geweest de aanrijding te voorkomen indien hij 50 km/uur had gereden. De tegenpartij had de botsplaats genaderd met een (minimale) snelheid van 61 à 81 km/uur en was met een snelheid van 50 à 70 km/uur tegen verzoeksters auto aan gebotst, aldus X.

19. Op verzoek van het arrondissementsparket Amsterdam bracht gerechtelijk deskundige M. van het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) op 28 januari 2005 een rapport uit dat zich had gericht op de snelheden die de betrokken voertuigen hadden gereden en op de vraag of de snelheidsberekeningen van de politie valide waren. Volgens M. bestond er een kans van 99% dat de bestuurder van de Honda met een snelheid van meer dan 69 km/uur de Volkswagen (verzoeksters auto) naderde, een kans van 80% dat de naderingssnelheid meer dan 75 km/uur was en een kans van 1% dat hij met een snelheid hoger dan 89 km/uur de Volkswagen naderde.

M. heeft gesteld dat de politie bij de berekening enkele omstandigheden buiten beschouwing heeft gelaten, hetgeen ertoe heeft geleid dat de snelheid voor de Honda te laag is berekend.

De snelheidsberekeningen die door X zijn uitgevoerd, waren niet geheel controleerbaar omdat niet alle gegevens bekend waren, aldus M.

20. Bij brief van 9 juni 2005 zond verzoekster de korpschef het rapport van deskundige X evenals het rapport van deskundige M., welke deskundigen beiden hebben geconcludeerd dat de berekening van politieambtenaar Ka. geen stand kon houden en de resultaten van de politieberekening leiden tot een te lage snelheid van de Honda.

Verzoekster liet in haar brief weten dat zij op de hoogte was van het feit dat het politiekorps Gooi en Vechtstreek deelnam aan het MC-CRASH project, welk project van start was gegaan omdat bij het Openbaar Ministerie en de politie bekend was dat het berekenen van botsingssnelheden niet correct werd uitgevoerd.

Volgens verzoekster moet dan ook geconcludeerd worden dat onder verantwoordelijkheid van de korpschef een proces-verbaal was ingestuurd naar het Openbaar Ministerie terwijl de korpschef wist dat er door verzoekster en haar echtgenoot was geprotesteerd tegen de inhoud en de totstandkoming van dit proces-verbaal én de korpschef wist of kon weten dat de politie een dergelijke botsingsberekening niet correct kon uitvoeren.

Verzoekster gaf aan te verwachten dat de korpschef haar gegevens in de politiebestanden zou wijzigen van "verdachte" naar "betrokkene".

21. In reactie op verzoeksters brief van 9 juni 2005 deelde de korpschef verzoekster bij brief van 27 juli 2005 het volgende mee:

" 1. aanmerken als verdachte in relatie tot cautie

Uw verwijt dat het ambtsedig proces-verbaal van K. niet met het voorgevallene overeenkomt is destijds in mijn opdracht onderzocht door Bureau Interne Onderzoeken van het korps. U bent over de uitkomst daarvan per brief van 9 februari 2004 in kennis gesteld. U bent tot 4 maal toe tevergeefs uitgenodigd om bij Bureau Integriteit een verklaring af te leggen. Mede daarom heeft het voornoemde onderzoek geen duidelijkheid opgeleverd, en blijft het proces-verbaal van K. van kracht.

2. participatie MC CRASH model

U suggereert dat het MC-CRASH model geëvalueerd wordt omdat gehanteerde berekeningsmethoden niet correct zouden worden uitgevoerd. De werkelijkheid is dat politiekorpsen, en ook de regiopolitie Gooi en Vechtstreek, de noodzaak onderkennen dat de gehanteerde berekeningsmethoden en aannames ter zake transparant moeten zijn en daarmee vatbaar voor contra-expertise. Ook dienen de rapportages optimaal geschikt te zijn voor beoordeling door het openbaar ministerie en de rechtbank. Het MC-CRASH model voorziet hierin.

3. insturen proces-verbaal

U heeft om twee redenen bezwaar gemaakt tegen het insturen van het proces-verbaal. Enerzijds vanwege de inhoud en de totstandkoming, anderzijds vanwege vermeende wetenschap bij de politie over vermeende ondeugdelijkheid van de methode. Het door een verdachte niet eens zijn met een proces-verbaal van de politie is op zich zelf geen grond om van het insturen naar het OM af te zien. Daarnaast heeft de politiemedewerker een andere lezing van het gebeurde dan u (zie 1) en is van ondeugdelijkheid van de methode (zie 2) op voorhand geen sprake.

4. klacht tegen Ka. inzake vermeende ondeugdelijkheid meetmethode

Gezien mijn toelichting onder 2 vervalt de basis onder een verwijt aan medewerker Ka.; sterker nog, het feit dat door u contra-expertise kon worden aangevraagd op de bevindingen van Ka. onderstreept dat hij een transparante manier van werken heeft betracht, die vatbaar is voor wetenschappelijke toetsing en beoordeling door het gezag.

5. berekeningswijze politie en uitkomsten contra-expertise

Voor de zeer gedetailleerde rapportages van X en het NFI wil ik u dankzeggen. Het rapport van het NFI was overigens reeds eerder in ons bezit, en is door onze verkeersspecialisten bestudeerd; het rapport heeft niet geleid tot herziening van de eerdere conclusies. Er is in de rapporten veel aandacht besteed aan het berekenen van de snelheid van de voertuigen. Voor het element van verwijtbaarheid uwerzijds heeft dit naar mijn oordeel geen invloed, omdat de snelheid van het andere voertuig u niet ontslaat van de

voorrangsplicht. (...) Van de zijde van de politie zal het element van verwijtbaarheid aan het OM worden aangedragen. Vanzelfsprekend kan het OM hierin anders beslissen.

6. voortdurende status van verdachte in politiedossiers

U bent aangemerkt als verdachte voor het niet-voorrang verlenen. Die kwalificatie wordt niet tenietgedaan doordat de tegenpartij ook verdachte is voor een ander feit. De aanmerking als verdachte wordt ook niet opgeheven op basis van de uitkomsten van de contra-expertise. Die richt zich op het vaststellen van de snelheid van de tegenpartij, en niet op de kwaliteit van uw beoordeling daarvan op de juistheid van uw beslissing erop volgend. Zodra het OM of de rechtbank op basis van de bevindingen in het dossier tot een andere beoordeling komt zal ik uw gegevens in de politiedossiers dienovereenkomstig doen laten aanpassen.

7. waarheidsvinding

Gezien het onder 2 en 3 uiteengezette zie ik geen grond voor uw conclusie ter zake."

I. Ten aanzien van het proces-verbaal

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat betrokken ambtenaar K. haar op 12 juli 2003 heeft meegedeeld dat zij geen schuld had aan de aanrijding omdat zij van achteren was aangereden, maar haar in het proces-verbaal van 12 juli 2003 als verdachte heeft aangemerkt en daarin heeft vermeld dat hij haar de cautie heeft gegeven.

2. De korpsbeheerder heeft bij brief van 16 januari 2006 gesteld dat de korpschef reeds in haar brief van 11 mei 2004 aan verzoekster heeft erkend dat betrokken ambtenaar K. verzoekster voorafgaand aan het verhoor niet als verdachte heeft aangemerkt en ook niet heeft meegedeeld van welk strafbaar feit zij werd verdacht.

Dat in een later proces-verbaal wel de zinsnede was opgenomen "nadat de verdachte meegedeeld werd waarvan zij werd verdacht" is te wijten aan een automatisch gegenereerde en door de betrokken ambtenaar niet te wijzigen zin in het bedrijfsprocessensysteem BPS. De korpsbeheerder is van mening dat dit een onfortuinlijke gang van zaken is geweest, waar de betrokken ambtenaar niets aan kon doen.

Ten aanzien van het al dan niet geven van de cautie heeft de korpsbeheerder laten weten dat de korpschef niet aan de lezing van de betrokken ambtenaar kon twijfelen, gezien het feit dat verzoekster weigerde in gesprek te treden, het feit dat de betrokken ambtenaar in een ambtsedige verklaring heeft aangegeven wél de cautie te hebben gegeven, zijn gedrag onbesproken is en hij doorgaans goed functioneert.

Volgens de korpsbeheerder is het geven van de cautie op zichzelf verenigbaar met het niet als verdachte aanmerken.

Beoordeling

3. Het vereiste van administratieve nauwkeurigheid houdt in dat bestuursorganen secuur werken.

4.1 Gelet op hetgeen de korpschef bij brief van 11 mei 2004 heeft gesteld, is vast komen te staan dat de betrokken ambtenaar verzoekster ter plaatse niet als verdachte heeft aangemerkt en ook niet heeft aangegeven van welk strafbaar feit zij zou zijn verdacht.

Dat dit wel in het proces-verbaal stond vermeld, acht de Nationale ombudsman niet zorgvuldig. Wanneer deze zinsnede niet uit het proces-verbaal kon worden verwijderd, had het in de rede gelegen dat deze fout op een andere manier was hersteld. Zo had in een aparte passage kunnen worden opgenomen dat de betreffende zinsnede niet juist was dan wel had de zinsnede handmatig kunnen worden verwijderd.

Hiermee heeft de politie in strijd met het vereiste van administratieve nauwkeurigheid gehandeld.

De gedraging is in zoverre niet behoorlijk.

4.2 In beginsel kent de Nationale ombudsman groot gewicht toe aan hetgeen in een op ambtseed opgemaakt proces-verbaal is opgenomen. Echter, nu is gebleken dat het proces-verbaal op een ander punt niet juist was, acht de Nationale ombudsman redenen aanwezig om in dit geval niet zonder meer van dit proces-verbaal uit te gaan. Anderzijds vindt de Nationale ombudsman niet beslissend het argument van verzoekster dat haar de cautie niet is gegeven, omdat zij op dat moment niet als verdachte was aangemerkt. Op het moment dat de politie naar aanleiding van een aanrijding ter plaatse komt, is het voorstelbaar dat de toedracht van de aanrijding nog niet duidelijk is, en niet is te bepalen wie verdachten zijn. Het komt de Nationale ombudsman niet vreemd voor dat op dat moment aan alle betrokkenen de cautie wordt gegeven, alvorens een verklaring wordt afgenomen. Per saldo acht de Nationale ombudsman geen omstandigheden aanwezig op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere lezing van de gebeurtenissen.

De Nationale ombudsman onthoudt zich op dit punt van het geven van een oordeel.

II. Ten aanzien van het onderzoek door het Bureau Interne Zaken

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat het Bureau Interne Zaken geen deugdelijk onderzoek heeft uitgevoerd naar de feitelijke toedracht van de aanrijding.

2. De korpsbeheerder heeft in het kader van het onderzoek van de Nationale ombudsman laten weten dat een onderzoek van Bureau Integriteit zich richt op het vermoeden van integriteitschending van de medewerkers van het korps. Dit bureau voert geen feitelijk onderzoek uit naar ongevallen.

Beoordeling

3. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van mening dat het Bureau Interne Zaken geen feitelijk onderzoek verricht naar ongevallen. Een ongeval is immers geen interne aangelegenheid (tenzij er politieambtenaren bij betrokken zijn), maar een aangelegenheid tussen burgers waarnaar de politie onderzoek doet. Bovendien had de korpschef verzoekster bij brief van 15 september 2003 duidelijk meegedeeld dat het Bureau Integriteit (= Bureau Interne Zaken) opdracht had gekregen om nader onderzoek te doen naar de gang van zaken omtrent het opgemaakte proces-verbaal van verhoor en dat het onderzoek naar de toedracht van de aanrijding zou worden uitgevoerd door de operationele ondersteuning van het politiekorps.

Nu het Bureau Interne Zaken geen onderzoek naar de feitelijke toedracht van de aanrijding had hoeven doen, mist de klacht feitelijke grondslag.

III. Ten aanzien van de ongevallenanalyse

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie geen maatregelen heeft genomen om tot een correcte wijze van ongevallenanalyse te komen nu er genoeg reden was om aan te nemen dat de tot dan toe uitgevoerde berekeningen niet juist waren.

Verzoekster heeft daarbij opgemerkt dat deskundige M. de berekening heeft uitgevoerd middels een nieuwe methode MC-CRASH. Volgens verzoekster blijkt uit informatie die haar door de destijds fungerend hoofdofficier van justitie is verschaft dat deze berekeningswijze als proefproject is gestart en dat de politie Gooi en Vechtstreek aan dit project deelnam. De reden van dit project zou zijn dat was geconstateerd dat de politie onvoldoende in staat was juiste berekeningen te maken bij aanrijdingen. De politie wist of had reden aan te nemen dat de berekeningen die tot dan toe door de politie werden uitgevoerd niet deugdelijk waren of zouden kunnen zijn.

2. De korpsbeheerder heeft gesteld dat er bij verzoekster een hardnekkig misverstand bestaat over de reden dat het politiekorps deelneemt aan een project ter verbetering van de kwaliteit van de ongevallenanalyse. Het zogenaamde MC-CRASH model beoogt

gehanteerde berekeningsmethoden en aannames transparant te maken, en daarmee de vatbaarheid voor contra-expertise van analyses te waarborgen. Van ondeugdelijkheid van de berekeningsmethode zelf is op voorhand geen sprake. Ongevallenanalyses in de regio Gooi en Vechtstreek worden volgens landelijk gangbare en aanvaarde methodieken uitgevoerd.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

4. De korpsbeheerder heeft gesteld dat de politie een methode van ongevallenanalyse hanteert die landelijk gezien gangbaar en aanvaard is. Het komt de Nationale ombudsman niet vreemd voor dat Ka. een ongevallenanalyse heeft uitgevoerd overeenkomstig deze landelijke methode.

Op het moment van insturen van het proces-verbaal was er evenmin reden om aan te nemen dat de tot dan toe uitgevoerde berekeningen niet juist waren. De door expert X en deskundige M. uitgevoerde ongevallenanalyse, welke beide de conclusie bevatten dat de berekeningen van de politie niet juist waren, waren toen immers nog niet uitgebracht.

De Nationale ombudsman oordeelt dan ook dat de politie geen reden had om aan te nemen dat de tot dan toe uitgevoerde berekeningen niet juist waren en dat de politie niet in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Het feit dat twee deskundigen een ongevallenanalyse hebben uitgevoerd welke tot andere uitkomsten hebben geleid geeft de Nationale ombudsman wel te denken. De Nationale ombudsman zal om die reden aandacht vragen voor het uitvoeren van ongevallenanalyses in zijn algemeenheid bij het korpsbeheerdersberaad en het College van procureurs-generaal.

IV. Ten aanzien van het insturen van het proces-verbaal in relatie tot de cautie

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie het proces-verbaal op 23 januari 2004 heeft ingestuurd aan de officier van justitie, hoewel niet kon worden vastgesteld of de cautie was gegeven.

2. De korpsbeheerder heeft gesteld dat de vraag of wel of niet de cautie is gegeven geen reden is om een proces-verbaal niet in te zenden.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

4. Het uitgangspunt is dat een proces-verbaal zo spoedig mogelijk wordt toegezonden aan de officier van justitie. De vraag of wel of niet de cautie is verleend, is een vraag van procedurele aard en was geen reden om het proces-verbaal niet in te zenden. Na ontvangst was het aan de officier van justitie om te bepalen of en welke consequenties aan de onduidelijkheid rondom de cautie moesten worden verbonden.

Wanneer het tot een rechtszaak zou komen, had verzoekster voor de rechter kunnen aanvoeren dat haar de cautie niet was verleend, zodat de rechter dit kon meenemen in zijn beslissing.

Dat de politie het proces-verbaal heeft ingestuurd terwijl niet vast stond of de cautie was gegeven, is derhalve niet in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

V. Ten aanzien van het insturen van het proces-verbaal in relatie tot het onderzoek

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie het proces-verbaal op 23 januari 2004 heeft ingestuurd terwijl het onderzoek naar haar klacht nog niet was afgerond.

2. De korpsbeheerder heeft aangegeven dat een klacht naar de handelwijze van de politie geen opschortende werking heeft voor het verdere verloop van de rechtsgang.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

4. Zoals onder IV reeds vermeld, is de Nationale ombudsman van mening dat een proces-verbaal zo spoedig mogelijk moet worden ingestuurd naar de officier van justitie.

Het indienen van een klacht heeft geen opschortende werking voor het strafproces. In het geval van een rechtszaak zou verzoekster haar klachten over het politieonderzoek aan de rechter kunnen voorleggen.

De politie heeft hiermee niet in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

VI. Ten aanzien van het toewijzen van een contactpersoon

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie haar een contactpersoon heeft toegewezen die haar vervolgens heeft laten weten dat hij om privacy-redenen geen informatie gaf.

2. De korpsbeheerder heeft laten weten dat een leidinggevende als contactpersoon was aangewezen die verzoekster heeft geïnformeerd over de procedure van de afhandeling en over de procedurele kant van het onderzoek van Bureau Integriteit. Volgens de korpsbeheerder lag het niet op de weg van deze contactpersoon om inhoudelijke informatie te geven over de uitkomsten van het onderzoek van Bureau Integriteit. De korpsbeheerder betreurt het dat met het toewijzen van een contactpersoon de indruk is gewekt dat deze inhoudelijk over de zaak zou communiceren met verzoekster.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

4. Burgers hebben recht op informatie, zeker wanneer zij een redelijk belang hebben bij bijvoorbeeld de uitkomsten of het verloop van een politieonderzoek. Nu verzoekster een contactpersoon was aangewezen, mocht zij er vanuit gaan dat zij in grote lijnen op de hoogte zou worden gesteld van het onderzoek. Niet kon worden verwacht dat de politie vertrouwelijke details zou prijsgeven die op grond van wettelijke regelingen slechts aan een beperkte kring konden worden verstrekt.

Uit de mededeling van verzoekster dat haar echtgenoot slechts te horen had gekregen dat het onderzoek die week zou worden afgerond, maakt de Nationale ombudsman op dat de politie wel erg summiere informatie heeft verstrekt.

Hiermee heeft de politie in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

VII. Ten aanzien van de betrokkenheid van de verbalisant bij het onderzoek

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie geen verklaring heeft gegeven naar aanleiding van haar vraag waarom de door haar beklagde verbalisant zelf bij het onderzoek naar het proces-verbaal werd betrokken.

2. De korpsbeheerder heeft gesteld dat de korpschef in haar brief van 11 mei 2004 reeds heeft geoordeeld dat direct een andere medewerker dan de betrokken verbalisant met het onderzoek belast had moeten worden. Overigens heeft een andere medewerker dan de betrokken verbalisant de zaak toentertijd snel overgenomen, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3. In haar brief van 2 november 2003 aan de korpschef heeft verzoekster de vraag gesteld of ze uit de uitnodiging van 31 oktober 2003 om een verklaring af te leggen, moest afleiden dat K. als onderzoeker actief betrokken was bij het onderzoek naar de toedracht van de aanrijding en de gevolgde procedure.

De korpschef heeft bij brief van 9 februari 2004 laten weten dat nadat verzoeksters echtgenoot bezwaar had gemaakt tegen het feit dat hij door betrokken ambtenaar K. werd uitgenodigd om te worden gehoord, ervoor was gekozen om de verdere afhandeling van de aanrijding te laten verrichten door inspecteur M. In haar brief van 11 mei 2004 heeft de korpschef gesteld dat direct een andere politieambtenaar belast had moeten worden met de behandeling van de aanrijding.

4. Verzoekster heeft gevraagd of het juist was dat K. betrokken was bij de onderzoeken naar de aanrijding en het proces-verbaal, maar zij heeft niet gevraagd waarom de betrokken ambtenaar bij het onderzoek naar het proces-verbaal was betrokken. De klacht mist dan ook feitelijke grondslag.

VIII. Ten aanzien van de verklaring van verzoeksters echtgenoot

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie de verklaring die haar man op verzoek van Bureau Interne Zaken heeft afgelegd, buiten het onderzoek heeft gehouden.

2. De korpsbeheerder heeft laten weten dat de verklaring van verzoeksters echtgenoot geen inzicht gaf in de vraag of wel of niet de cautie was gegeven, terwijl juist daarop het

onderzoek van Bureau Integriteit was gericht. Dat verzoeksters echtgenoot heeft verklaard dat de betrokken verbalisant zou hebben opgemerkt dat de aanrijding niet hun schuld was, werpt geen licht op de vraag of er wel of geen cautie is gegeven, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven.

4. Gelet op het feit dat de verklaring van verzoeksters echtgenoot expliciet was gericht aan de heer H. van het Bureau Integriteit, acht de Nationale ombudsman het niet juist dat deze verklaring is doorgezonden naar de dienst operationele ondersteuning. Het feit dat verzoeksters echtgenoot niets had verklaard met betrekking tot het al dan niet geven van de cautie doet hieraan niet af. De verklaring op zich was van belang voor het onderzoek; welke waarde aan de verklaring wordt toegekend is aan de onderzoeker en degene(n) aan wie wordt gerapporteerd. Wanneer de verklaring tevens van belang was voor de dienst operationele ondersteuning, had het in de rede gelegen dat deze dienst een afschrift van de verklaring had gekregen.

Dat de betreffende verklaring is doorgezonden naar de dienst operationele ondersteuning is dan ook in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

IX. Ten aanzien van de registratie als verdachte

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat zij in de politiedossiers nog altijd is aangemerkt als verdachte van het niet-voorrang verlenen.

2. De korpsbeheerder heeft gesteld dat een klachtenprocedure, noch het bestrijden van de zienswijze van de betrokken verbalisant opschortende werking heeft voor het feit dat verzoekster als verdachte is aangemerkt. Slechts de beslissing van het Openbaar Ministerie en/of de rechter kan verzoeksters status veranderen.

Beoordeling

3. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit betekent dat de politie gegevens in politiedossiers slechts mag wijzigen wanneer daartoe aanleiding bestaat.

4. Op 24 januari 2004 heeft de politie het proces-verbaal ingestuurd naar de officier van justitie. Dit betekent dat alleen de officier van justitie dan wel de rechter verzoeksters status kon veranderen door middel van een sepotbeslissing respectievelijk een rechterlijke uitspraak. Er was geen aanleiding tot aanpassing van het politiedossier zolang de officier van justitie of de rechter geen andere afloop meldde aan de politie. Dat de politie verzoeksters status onveranderd heeft gelaten is in overeenstemming met het vereiste van professionaliteit.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

X. Ten aanzien van de opmerkingen inzake het veroorzaken van polarisatie

Bevindingen

1. Verzoekster klaagt erover dat de politie haar in het kader van de klachtbehandeling onheus heeft bejegend nu haar het verwijt wordt gemaakt dat er, omdat zij geen onderhoud wilde met de politie "een volstrekt onnodige polarisatie is ontstaan die alleen geleid heeft tot een buitenproportionele papierproductie en verharding van standpunten."

2. De korpsbeheerder heeft gesteld dat hij de opmerking van de korpschef interpreteert in het licht van de teleurstelling over de weigering van verzoekster om een gesprek aan te gaan en om hoor en wederhoor te laten plaatsvinden en wederzijds begrip te kweken voor ingenomen posities en standpunten. Dit lijkt de korpsbeheerder een alleszins redelijke opstelling van de korpschef.

Beoordeling

3. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.

4.1 Alvorens een oordeel te geven over de klacht over de betreffende opmerking van de korpschef, blik de Nationale ombudsman terug op hetgeen is gebeurd.

Terwijl verzoekster aanvankelijk tevreden leek over de afhandeling van de aanrijding op straat, heeft deze afhandeling uiteindelijk toch geleid tot lange en steeds feller wordende schriftelijke contacten tussen verzoekster en de politie. Wat is hiervan de reden?

Verzoekster ontving op 13 augustus 2003 een op ambtseed opgemaakt proces-verbaal dat opende met de zin: "Nadat de verdachte meegedeeld werd waarvan zij werd verdacht en dat zij niet tot antwoorden verplicht was", terwijl daar volgens haar geen sprake van was. Voor wat betreft het geven van de cautie blijft de toedracht onzeker. Voor wat betreft het als verdachte aanmerken heeft de politieambtenaar erkend dat dit niet juist in het proces-verbaal vermeld stond. Bij verzoekster rijst de vraag of de politieambtenaar op

ambtseed heeft gelogen. Dat de politie heeft aangegeven dat de fout is ontstaan doordat deze zin automatisch wordt gegenereerd in het computersysteem en niet te verwijderen is, maakt de fout niet minder erg. Als de zin werkelijk niet te verwijderen is, werkt het computersysteem onware processen-verbaal in de hand. Dit valt het korps aan te rekenen.

Voorts bleef betrokken ambtenaar K. het onderzoek naar de aanrijding voortzetten, ondanks dat er ten aanzien van K. een onderzoek naar het schenden van de ambtseed plaatsvond. Alhoewel dit begrijpelijk is, is het zeker onverstandig te noemen. De korpschef heeft dat later ingezien en op verzoek van verzoekster aangepast.

Verder merkte de politie verzoekster aan als verdachte op basis van een ongevalanalyse, terwijl de rapportage van die ongevalanalyse van latere datum was. Bovendien betwistte verzoekster de juistheid van de ongevalanalyse van de politie.

Tenslotte is de reactie van de korpschef wisselend wat effectiviteit betreft. De korpschef reageerde adequaat op de bewering dat niet de cautie is gegeven door een intern onderzoek in te stellen.

Afgaande op de brief van 17 november 2003 heeft de politie door middel van een dialoog het vertrouwen willen herstellen. Dit was een goed streven, echter er is onduidelijk naar verzoekster gecommuniceerd. In de brief werd verzoekster immers verzocht om contact op te nemen voor het maken van een afspraak "om een verklaring van verzoekster en haar echtgenoot op te nemen."

4.2 De Nationale ombudsman kan zich voorstellen dat de korpschef het wenselijk achtte dat verzoekster in het kader van de interne klachtbehandeling zou worden gehoord. Uit de brief van 17 november 2003 kan echter afgeleid worden dat de politie verzoekster niet in verband met de interne klachtbehandeling wenste te spreken, maar in verband met het interne onderzoek naar betrokken ambtenaar K. (zie algemeen, onder 8.). Gelet op de inhoud van de brief van 17 november 2003 is de Nationale ombudsman van mening dat het niet vreemd is dat verzoekster haar verklaring - die de politie wilde hebben - op papier heeft gezet. De Nationale ombudsman vindt het desalniettemin wel jammer dat verzoekster het gesprek niet is aangegaan. Het had echter in de rede gelegen dat de politie in het kader van de interne klachtbehandeling contact met verzoekster had gezocht om met haar een gesprek aan te gaan, waarbij het vertrouwen in de politie wellicht had kunnen worden hersteld.

Nu de politie onduidelijk naar verzoekster heeft gecommuniceerd, valt het verzoekster niet aan te rekenen dat zij geen onderhoud met de politie wilde. De Nationale ombudsman acht de door de korpschef gekozen bewoording daarom niet gepast en bovendien weinig genuanceerd. Hiermee heeft de politie in strijd met het vereiste van correcte bejegening gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van regionaal politiekorps Gooi en Vechtstreek, is

gegrond ten aanzien van:

- het als verdachte aanmerken in het proces-verbaal, wegens schending van het vereiste van administratieve nauwkeurigheid;
- het toewijzen van een contactpersoon, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;
- het buiten het onderzoek houden van de verklaring van verzoeksters echtgenoot, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking;
- de gemaakte opmerkingen inzake het veroorzaken van polarisatie, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening.

niet gegrond ten aanzien van:

- de ongevallenanalyse;
- de ondeugdelijkheid van het onderzoek door het Bureau Interne Zaken;
- het insturen van het proces-verbaal in relatie tot de cautie;
- het insturen van het proces-verbaal in relatie tot het onderzoek;
- het niet geven van een verklaring omtrent de betrokkenheid van de verbalisant bij het onderzoek;
- de registratie van verzoekster als verdachte.

Ten aanzien van de klacht dat in het proces-verbaal stond vermeld dat de politie verzoekster de cautie had gegeven, onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel.

Onderzoek

Op 30 maart 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van mevrouw R. te Loenersloot, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Gooi en

Vechtstreek.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van beheerder van het regionale politiekorps Gooi en Vechtstreek, werd op 16 december 2005 een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd ook de betrokken ambtenaren gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Alleen betrokken ambtenaar Ka. maakte van deze gelegenheid gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor het justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Amsterdam over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was.

De genoemde hoofdofficier maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoekster de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De korpsbeheerder deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Noch verzoekster noch betrokken ambtenaar Ka. gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 26 maart 2005, met bijlagen over verzoeksters klacht, evenals een aanvullend verzoekschrift van 18 oktober 2005.

Reactie van betrokken ambtenaar Ka. van 12 januari 2006.

Standpunt van de korpsbeheerder van 19 januari 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond